

РЕШЕНИЕ

№ 357

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20221000502832 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258-чл.273 от ГПК.

С Решение № 262479 от 25.07.2022 г., постановено по гр.д. № 12596/2019 г., Софийски градски съд, ГО, I-25 състав е осъдил на основание чл. 557, ал.1, т.1 от КЗ Гаранционен фонд да заплати на А. А. П. сумата от 31 500 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди – болки и страдания в резултат увреждания на ищеца, претърпени при ПТП на 27.05.2019 г., причинено от моторно превозно средство, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено (неидентифицирано моторно превозно средство), ведно със законната лихва, считано от 07.09.2019 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал.1 ГПК направените по делото разноси в размер на 283.50 лв., съразмерно на уважената част от иска, като е отхвърлил иска за обезщетение за неимуществени вреди над уважения размер до предявения от 100000 лв.

С решението си първоинстанционният съд е осъдил ищеца да заплати на ответника на основание чл. 78, ал.3 ГПК направените по делото разноси в размер на 486.50 лв., съразмерно отхвърлената част от иска.

Съответно ответникът е осъден на основание чл. 78, ал.6 ГПК да заплати по сметка на СГС неплатената част от дължимата държавна такса в размер на 1 010 лв., съобразно уважената част от иска, както и на адвокат Р. С. Р. на основание чл. 38, ал.2 ЗА адвокатско възнаграждение за оказаната на ищеца безплатна правна помощ в размер на 464.63 лв., съразмерно на уважената част от иска.

Срещу така постановеното решение в срока по чл.259, ал.1 от ГПК са постъпили въззивни жалби и от двете страни.

Ищецът в първоинстанционното производство А. А. П. чрез процесуалния си представител адвокат Р. Р. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено по първоинстанционното дело /л.99 от делото/ обжалва решението в отхвърлителната му част, с която първоинстанционният съд е отхвърлил предявения иск срещу ответника за претърпени неимуществени вреди за сумата от 68 500 лв., представляваща разликата над уважената част от 31500 лв. до пълния претендиран размер от 100 000 лв.

Поддържа се неправилност и незаконосъобразност на решението в обжалваната част, тъй като не кореспондира нито със събраните по делото доказателства, нито със съдебната практика в тази насока. Поддържа се, че така определения размер на обезщетението не отговаря на реално претърпените от ищеца неимуществени вреди, чийто негативни последици търпи и към настоящия момент и ще продължи да търпи до края на живота си. Излага аргументи по същество на спора.

Моли съда да отмени решението в обжалваната му част и вместо него да постанови друго, което да уважи иска в пълния му предявен размер от 100 000 лв., ведно със законната лихва от 07.09.2019 г. до окончателното изплащане. Претендира разноски, включително адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ в пълен размер и за двете съдебни инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата по тази жалба страна – ответникът Гаранционен фонд чрез процесуалния им представител юрисконсулт Ш., надлежно упълномощен с пълномощно приложено към отговора /л.18 от въззивното дело/.

Оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли съда да я остави

без уважение по съображения подробно изложени в отговора. Претендира юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 от ГПК за настоящата инстанция.

Ответникът в първоинстанционното производство Гаранционен фонд чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ш., надлежно упълномощен с пълномощно приложено към въззивната жалба /л.20 от въззивното дело/ обжалва първоинстанционното решение в неговата осъдителна част, с която съдът го е осъдил да заплати на ответника обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на сумата от 31500 лв., ведно с присъдената законна лихва от 07.09.2019 г. и направените разноски по делото в размер на 283,50 лв.

Поддържа се, че решението в обжалваната му част е постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано. Твърди, че не е доказано противоправно поведение на водач на неидентифицирано МПС, което да е в причинна връзка с претендираните неимуществени вреди на ищеца. Твърди се, че поради липсата на каквито и да е доказателства за процесното ПТП, вещото лице дава изцяло хипотетично заключение, като при отговора на поставените задачи се ползва само констативния протокол за ПТП и обективирания в него механизъм за настъпване на събитието, който няма материална доказателствена сила за съда, доколкото посочения механизъм на ПТП в исковата молба се базира единствено на данни на ищеца. Твърди се също така, че съдът е присъдил изключително завишен размер на обезщетение, като се е позовал на недоказаните твърдения в исковата молба. Поддържа се, че в хода на процеса категорично е доказано съпричиняване от страна на ищеца, като неговият принос е поне 95%, а не само 10%, както е приел съда.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението в обжалваната част и вместо него да постанови друго с което да отхвърли изцяло исковата претенция, като присъди на ответника разноските и за двете инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата по тази жалба страна –ищецът А. А. П. чрез процесуалния представител адвокат Р. Р. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено по първоинстанционното дело /л.99 от делото/.

Оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли съда да я остави без уважение по съображения подробно изложени в отговора. Претендира пред настоящата инстанция разноски за адвокатски хонорар за предоставена правна помощ.

С оглед постъпилите въззивни жалби, решението се обжалва в неговата цялост

В открито съдебно заседание, въззивникът-ищец поддържа въззивната си жалба чрез процесуалния си представител. Моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло въззивната жалба. Претендира разноски, съобразно представен списък по чл.80 ГПК. Заявява възражение за прекомерност на разноските на ответника.

Въззивникът-ответник в съдебно заседание чрез своя процесуален представител поддържа своята въззивна жалба и моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло първоинстанционното решение в неговата осъдителна част. Претендира разноски по списъка. Заявява възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени искиве с правно основание чл.557, ал.1, т.1 от КЗ, в сила от 01.01.2016 г. и чл.86, ал.1 от КЗ, предявени от А. А. П. срещу Гаранцифонен фонд с искане за заплащане на застрахователно обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди от претърпени болки, страдания и стрес, следствие на телесни увреди получени при ПТП, настъпило на 27.05.2019 г. в гр. София (АМ Хемус, в района на 3 км в посока гр.Варна), виновно причинено от моторно превозно средство, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено.

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства:

От констативен протокол № К-303 се установява, че на 27.05.2019 г. около 04,40 часа в гр. София на Автомагистрала Хемус, в района на 3 км в

посока гр. Варна, е настъпило пътно-транспортно произшествие с пешеходеца А. А. П. и неустановено моторно превозно средство. Ищецът е настанен в УМБАЛ «Св. Анна» АД.

От протокол за оглед на местопроизшествие от 27.05.2019 г., скица и албум към него, както и от неоспореното от страните заключение на САТЕ, се установява, че процесното пътно-транспортно произшествие е настъпило на АМ Хемус, на прав пътен участък, в тъмната част на денонощието с добра метеорологична видимост. Неустановен лек автомобил се е движел по АМ Хемус върху пътната лента за принудително спиране на автомобилите с посока от гр. София към гр. Ботевград, със скорост на движение 60 км/ч. В същия този момент ищецът се е движил попътно на автомобила в дясната част на пътната лента за принудително спиране на автомобилите. Водачът на автомобила не е намалил скоростта си и е продължил да се движи в първоначалната му посока, следствие на което се реализира ПТП. Автомобилът удря ищеца-пешеходец с предната си дясна част странично в зоната на десен калник, като ударът за автомобила е приплъзващ по десния му габарит. За пешеходеца, ударът е в негова лява задна част. В следствие на удара, тялото на ищеца е било отхвърлено напред и в дясно от автомобила, като се е установило върху платното за движение. След удара автомобилът е продължил движението си, без да спира, като е напуснал мястото на настъпилото ПТП.

Вещото лице установява, че от техническа гледна точка, причината за настъпилото ПТП са субективните действия на водача на неустановения автомобил със системите за управление на автомобила, който не е задействал спирачната система на автомобила своевременно, при наличие на пешеходец върху платното за движение, при което е реализирал закъснение, от което е последвал удара с пешеходеца. Водачът на неустановения автомобил е имал възможност да вижда пострадалия пешеходец, независимо от цвета на дрехите му и е имал възможност да спре преди мястото на удара. Причина за ПТП обаче са и субективните действия на пешеходеца, който се е движил по платното за движение на място, което не е било предназначено за движение на пешеходци. Пострадалият пешеходец е имал възможност да предотврати настъпването на процесното ПТП, като се движи извън платното за движение на АМ Хемус.

По случая е образувано ДП № 11179/2019 г. по описа на СРТП-ОР-СДВР, пр.пр.№ 21724/2019 г. по описа на СРП, наказателното производство по което е спряно с Постановление на прокурор при СРП от 15.08.2019 г., поради неразкриване на извършителя на престъплението в законоустановения срок за разследване.

Непосредствено след произшествието ищецът е настанен за болнично лечение в УМБАЛ «Св.Анна» АД, където пролежал десет дни от 27.05.2019 г. до 04.06.2019 г., като по спешност, в деня на постъпването е опериран-хирургически обработена разкъсно-контузна рана в лява глутеална област, направен П-образен шев поради частична лезия на м.глутеус максимус, отсрочен шев, назначена медикаментозна терапия. След изписване от болницата, ищецът продължил с домашно лечение, по време на което получил усложнение-болки, оток в лява седалищна област, температура, поради което бил хоспитализиран за втори път в ООТ-МБАЛ «Скин Системс» ЕООД с. Доганово с диагноза: флегмон в лява седалищна област и некротичен фасцит. В болницата пролежал десет дни от 10.06.2019 г.- 21.06.2019 г., като по време на болничното лечение ищецът претърпял две оперативни интервенции, съответно: на 10.06.2019 г. екцизия на флегмона и отстраняване на некротизирани тъкани и на 12.06.2019 г. - дефектът в лява глутеална област бил покрит с кожен трансплантат взет от ляво бедро.

От приетата по делото медицинска документация и от неоспореното заключение на СМЕ, изготвено от д-р Р. Д. се установява, че в пряка причинна връзка от произшествието ищецът е получил разкъсно-контузна рана с размери 20-25 см в лява седалищна област, флегмон в лява седалищна област и некротизиращ фасцит-усложнения, причинили трайно затруднение на движенията на ляв долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни. Също така ищецът е получил пневмоторакс (навлизане на въздух в плевралната кухина) - минимален, върхово дясна гръдна половина, причинил временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Ищецът получил счупване на ребра от 4-то до 7-мо по задна скапуларна линия в дясно, водещо до трайно затруднение на движенията на снагата за срок по-дълъг от 30 дни от момента на травмата, счупване на опашната кост, водещо до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Установява се, че травматичните увреждания са възникнали от контакта

на тялото с детайли от купето-раната в лява седалищна област и контакти с неравности на терена-фрактура на ребра в дясно.

Вещото лице установява, че мозъчният тумор (менингеом), разположен в дясно челно-теменно, е образование предхождащо травмата и е оперирано една година по-късно, като самата травма може да е ускорила растежа му.

Вещото лице установява, че периодът на възстановяване по отношение на възникналите травматични увреждания от процесното ПТП е 2,5-3 месеца. Болките и страданията са били най-интензивни непосредствено след травмата, след операциите на раната в лява глутеална области и по-късното усложнение, болките в дясна гръдна половина от счупените ребра-по-силни в първите 20-25 дни. Понастоящем причинените травматични увреди са отзвучали. Към момента на прегледа ищецът се оплаква от тикове на главата, смущения в писане, леко намалена мускулна сила на ръцете. Ищецът може да има периодични оплаквания по отношение на възникналите счупвания при натоварване, промени във времето.

От протокол за химическо изследване № 341/28.05.2019 г. се установява, че при ищеца е налице концентрация на алкохол в кръвта 1,05 промила, което съобразно заключението на СМЕ е лека степен на алкохолно повлияване, която се характеризира с повишено настроение, емоционална неустойчивост, отслабено внимание.

За установяване на търпените от ищеца неимуществени вреди, пред първоинстанционния съд са събрани показанията на неговата майка С. С. П.а, която установява, че веднага след като била уведомена за настъпилото със сина й произшествие, отишла в Окръжна болница, където бил настанен в реанимация. В болницата ищецът престоял около една седмица. Бил много зле, не можел да става, лежал само на дясната си страна, имал счупени ребра. Ищецът бил зле около шест месеца, след което са оправил, започнал работа. Около година след произшествието претърпял операция на главата. Сега е добре, но понякога се затваря в себе си и не му се говори.

От приетата по делото и неоспорена от страните СПЕ се установява, че вследствие на ПТП при ищеца са налице прояви на изразена тревожност, което е довело до промяна в начина му на живот в определен период от време-трудности при извършването на ежедневни дейности. Преобладават психологични последици, причиняващи емоционален дискомфорт.

Симптомите включват емоционална лабилност, безсъние, оплаквания от главоболие, тревожност, страхови опасения.

При така установените безспорно по-горе факти, първоинстанционният съд е приел основателност на иска, с оглед установеното наличие на всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане. Приел неоснователност на възражението за принос от страна на пострадалия, поради употреба на алкохол, но основателно поради извършено от ищеца нарушение на забраната на чл.55, ал.1, изр.2 от ЗДвП и определил приносът в размер на 10 %. По отношение на размера на дължимото обезщетение е счел, че същото следва да бъде определено в размер на сумата от 35 000 лв., която сума намалил съобразно приетия принос.

Пред въззивната инстанция не са събрани други доказателства.

*При така установената по-горе фактическа обстановка настоящият съдебен състав приема следното от **правна страна:***

Предявен е иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, който въззивният съд квалифицира по чл.557, ал.1, т.1 от КЗ, в сила от 01.01.2016 г.

За да е основателен искът по чл.557, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането, следва ищецът да е доказал главно и пълно наличие на увреждане настъпило на територията на Република България, причинено от неидентифицирано моторно превозно средство, противоправното поведение и вината на водача на неидентифицираното моторно превозно средство, както и причинно-следствената връзка между деянието и причинените на ищеца неимуществени вреди от телесните увреждания.

С констативния протокол и протоколът за оглед на местопроизшествие, безспорно се установява настъпване на пътнотранспортно произшествие на територията на Република България, на посочената дата, време и място, а именно: на 27.05.2019 г., около 04,40 часа, в гр. София на Автомагистрала Хемус, в района на 3 км в посока гр. Варна.

Противоправното поведение и вина на неизвестния водач се установяват с ангажираните по делото писмени доказателства, включително със заключението на САТЕ, неоспорено от ответника.

Противно на твърденията на въззивника-ответник, по делото са налице

достатъчно обективни данни и факти, установени чрез приетите пред първоинстанционния съд писмени доказателствени средства, при анализа на които може да се достигне до извод за осъществено произшествие по вина на водач на неидентифицирано МПС. При положение, че МПС е напуснало местопроизшествието, факт е че доказателствата са косвени, но при тяхното съвкупно осъждане и анализ се стига до установяване и на конкретен механизъм на настъпване на произшествието.

В протокола за оглед на местопроизшествието е посочено, че в района на огледа не са намерени следи от протектор на гуми, стъкла, останки от части на МПС, но са намерени множество петна от червеникава течност с различна форма и големина, като петното с най-големи размери 1,00 на 0,55 м. се намира приблизително на мястото на удара, определено със заключението на вещото лице. В огледния протокол петното е намерено на 57 м след ориентира и на 0,60 м вдясно от левия край на платното за движение (описанието е дадено по посока обратна на движението на МПС), а мястото на удара е определено по посока на движение на превозното средство на 60 м. преди линията на ориентира и на 1 м вляво от десния край на пътното покритие.

Обективните находки намерени при огледа на произшествието, мястото на удара и нараняванията на ищеца от удара с автомобила в лява задна част и от падането на терена в дясната част – счупени ребра, отговарят на механизма на произшествието, посочен от вещото лице в неговото заключение.

Пряката причинна връзка между уврежданията на ищеца и процесното ПТП се установяват с приетата по делото СМЕ.

С поведението си на пътя, водачът на превозното средство е нарушил нормите на чл.58, т.3 от ЗДвП, като се движел по автомагистрала в лентата за принудително спиране, без да са налице изключенията за това, като и нормата на чл.20, ал.2 от ЗДвП, като не намалил скоростта и не е спрял (за това свидетелстват липсата на спирачни следи, протектор на гуми), при възникналата опасност за движението, а именно движещ се пешеходец в лентата за принудително спиране, която опаснот водачът е бил в обективна възможност да възприеме.

От своя страна пешеходецът и със своето поведение също безспорно е допринесъл за настъпване на произшествието, доколкото се движел на

абсолютно забранено за пешеходци място-чл.55, ал.1, изр.2 от ЗДвП.

Въззивният съд като отчита броя, вида и тежестта на извършените нарушения от водача на превозното средство и пешеходеца, като отчита и че отговорността на водача е по-голяма от тази на пешеходеца, намира че приносът на последния следва да бъде определен на 20%. В този смисъл основателно е възражението на ответника, че първоинстанционният съд е определил нисък принос, като следва да се отчете обстоятелството, че ищецът грубо е нарушил общата забрана за навлизане на пешеходци в платната за движение на магистрален път, без да се убеди, че няма други участници в движението по платното за движение.

Неоснователно е възражението на ответника, че неправилно първоинстанционният съд не е отчетел принос от страна на пострадалия, поради употребения от него алкохол.

Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения – обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен. Такава пряка причинна връзка между употребения от ищеца алкохол и настъпване на процесното ПТП ответникът, в чиято доказателствена тежест е било това, не е доказал главно и пълно.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че предявеният иск е доказан в своето основание, поради което въззивната жалба на ответника в първоинстанционното производство е неоснователна с оглед въведените с нея твърдения за липса на противоправно поведение от страна на водача на неидентифицирано МПС и за неустановен и недоказан конкретен механизъм на произшествие, почиващ на обективни данни.

По размера на предявената искова претенция.

Въззивникът ищец поддържа в своята въззивна жалба, че определеното от първоинстанционния съд обезщетение е крайно занижено и не съответства на реално претърпените вреди.

Възражението е основателно.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди

съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

При определяне на дължимото обезщетение съдът изхожда и от икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

По отношение на размера на предявения иск:

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и за да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди.

По делото и с ангажираните доказателства безспорно се установява, че ищецът на 56 години към датата на произшествието е получил множество тежки травматични увреждания с настъпили последващи усложнения, за лечението на които е пролежал в болница два пъти по десет дни, през който период е претърпял три оперативни интервенции, подробно описани по-горе в настоящите мотиви. По делото няма доказателства обосноваващи и установяващи главно и пълно пряка причинна връзка между произшествието и последвалото увеличение (нарастване) на мозъчният тумор (менингеом), разположен в дясно челно-теменно, който между страните няма спор, че предхожда травмата.

Установява се, че в следствие на претърпения пътен инцидент при ищеца са зачестили прояви на изразена тревожност, което е довело до промяна в начина му на живот в определен период от време-трудности при извършването на ежедневни дейности, както и са налице психологични последици, причиняващи емоционален дискомфорт и изразяващи се в емоционална лабилност, безсъние, оплаквания от главоболие, тревожност, страхови опасения.

Възстановителният период за тези увреждания е около три месеца, съобразно заключението на СМЕ, а съобразно свидетелските показания на майката ищецът се чувствал зле около шест месеца, след което се оправил и

отново тръгнал на работа като охранител. Ищецът е търпял особено интензивни болки след травмата и след всяка една от трите операции, както и болки в дясна гръдна половина от счупените ребра, по-силни в първите 20-25 дни.

При отчитане на установените по-горе характер, сила, степен, интензитет и продължителност на търпените от ищеца болки и страдания, въззивният съд намира, че паричният еквивалент на понесените неимуществени вреди, причинени от получените при ПТП телесни увреждания, както и годината на настъпване на произшествието (2019 г.), възлиза на 60 000 лева.

Като изхожда от установените по делото факти, относно действително претърпените болки и страдания от ищеца, вследствие търпените от него болки и страдания, изведени както от доказателствата по делото, така и на база съществуващите житейски морално-етични принципи, настоящият състав намира, че определеното обезщетение не е завишено по своя размер, спрямо действително установените по делото факти и не противоречи на принципа на справедливостта.

С оглед на горното е видно, че първоинстанционният съд не е отчел действително претърпените болки и страдания от ищеца, поради което е присъдил занижен размер на дължимото обезщетение, несъответстващ на данните по делото.

Така определеното обезщетение ще следва да бъде намалено със сумата от 12 000 лв., съответстваща на приетия от съда принос от страна на пострадалия ищец, с оглед на което дължимото на ищеца обезщетение възлиза на сумата от 48 000 лв.

По горните съображения въззивната жалба на ищеца ще следва да бъде уважена частично, а първоинстанционното решение отменено в частта, с която исковата претенция за неимуществени вреди е отхвърлена за разликата над присъдената сума от 31 500 лв. до дължимата сума от 48 000 лв. и вместо него бъде постановено решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца допълнително сумата от 16 500 лв. Съответно решението и в отхвърлителната му част за разликата над сумата от 48 000 лв. до 100 000 лв. следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на делото въззивният съд следва да преизчисли разносните направени пред първоинстанционния съд, съобразно изхода на делото.

Ищецът е направил разноски за държавна такса и депозит вещи лица в общ размер на сумата от 900 лв. От тази сума и съобразно уважената част от иска /48000лв./ ответникът дължи сума в размер на 432 лв., следователно ще следва да бъде осъден да заплати още сумата от 148,50 лв., представляваща разликата над присъдените от СГС 283,50 лв. до дължимите от 432 лв.

Видно от договор за правна помощ от 19.05.2022 г. ищецът е представлявана безплатно на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА от адвокат Р. С. Р., поради което и на основание чл.38, ал.2 от ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат Р. адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска.

При материален интерес от 100 000 лв. минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен на основание действащата към м.май 2022 г. норма на чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на сумата от 3530 лв., от която и съобразно уважената част от иска /48 000 лв./ се дължи сума в размер на 1694,40. Следователно ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на адвокат Р. допълнително още сумата от 1 229,77 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществяваната от него безплатна правна помощ на ищеца пред първоинстанционния съд, която сума представлява и разликата над присъдената от първоинстанционния съд сума от 464,63 лв. до дължимата от 1694,40 лв.

Ответникът и в първоинстанционното производство е направил разноски в общ размер на сумата от 500 лв. (юрисконсултското възнаграждение е определено от СГС на 300 лв., вместо претендираната от 400 лв. и ответникът не е заявил искане по реда на чл.248 от ГПК, поради което въззивният съд е обвързан от тази сума). От общата сума от 500 лв. и съобразно отхвърлената част от иска /52 000 лв./ ищецът дължи на ответника сума в размер на 260 лв. Следователно първоинстанционното решение и в частта, с която ищецът е осъден на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати разноски за разликата над дължимата сума от 260 лв. до присъдения размер от 486,50 лв. следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът ще следва да бъде осъден да внесе в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски градски съд допълнително още сумата от 660 лв., представляваща разликата над присъдената сума от 1010 лв. до дължимата сума от 1 670 лв., държавна такса върху размера на уважения иск.

По разноските във въззивното производство.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция на адвокат Р. и на ответника следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско и юрисконсултско възнаграждение, съобразно уважената и отхвърлената част от подадените въззивни жалби.

Обжалваемият материален интерес по делото възлиза на сумата от 100 000 лв., при който минималното адвокатско възнаграждение, изчислено на основание актуалната редакция на разпоредбата на чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на сумата от 8 650 лв.

Адвокат Р. претендира сума в размер на 6 130 лв., поради което съдът определя съответната част именно въз основа на претендираната сума.

Следователно и съобразно уважената и отхвърлена част от въззивните жалба на адвокат Р. се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 1011,15 лв., а на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 292,25 лв.

На въззивника-ответник и с оглед на отхвърляне в цялост на въззивната му жалба, не се дължат разноси за внесена държавна такса за тази жалба в размер на 630 лв.

Съответно въззивникът-ищец е внесъл държавна такса за възивно обжалване в размер на сумата от 85,63 лв., от която ответникът му дължи сума в размер на 20,63 лв., съответна на уважената част от въззивната жалба на ищеца.

Въззивникът-ответникът и на основание чл.78, ал.6 от ГПК ще следва да внесе в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд – София и сумата от 244,37 лв. държавна такса за възивно обжалване върху уважения размер от въззивната жалба на ищеца (16500 лв.), при съобразяване на обстоятелството, че въззивникът ищец е внесъл държавна такса в размер на 85,63 лв.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 262479 от 25.07.2022 г., постановено по гр.д. № 12596/2019 г., Софийски градски съд, ГО, I-25 състав, в **частта**, с която искът за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 31 500 лв. до дължимата сума от 48 000 лв., **в частта**, с която ищецът е осъден на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на ответника разноси над дължимата сума от 260 лв. до присъдената 486,50 лв. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.4 да заплати на основание чл.557, ал.1, т.1 от КЗ на А. А. П., ЕГН *****, гр.***, ж.к. „***“, бл.**, вх.*, ет.*, ап.**, със съдебен адрес: гр.***, ул. „***“ № **, ет.*, офис 1, адвокат Р. Р. допълнително още **сумата от 16 500 лв.** (шестнадесет хиляди и петстотин лв.), представляваща разликата над присъдена сума от 31500 лв. до дължимата сума от 48 000 лв., обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди-болки и страдания от телесни увреждания, настъпили в пряка, причинно-следствена връзка с ПТП, реализирано на 27.05.2019 г. в гр.София на АМ Хемус, в района на 3 км в посока гр.Варна, виновно причинено от водача на неидентифицирано моторно превозно средство, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 07.09.2019 г. до окончателното издължаване, на основание чл.78, ал.1 от ГПК да заплати още сумата от 148,50 лв. (сто четиридесет и осем и 0,50 лв.), разноси направени от ищеца пред първоинстанционния съд, представляваща разликата над присъдените от СГС 283,50 лв. до дължимите от 432 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението, **в частта**, с която искът за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над сумата от 48 000 лв. до претендираната сума от 100 000 лв.

ОСЪЖДА А. А. П., ЕГН *****, гр.***, ж.к. „***“, бл.**, вх.*, ет.*, ап.**, със съдебен адрес: гр.***, ул. „***“ № **, ет.*, офис 1, адвокат Р. Р. да заплати на основание чл.78, ал.3 от ГПК на Гаранционен фонд, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.4 сумата от 292, 25 лв. (двеста деветдесет и два и 0,25 лв.), разноси направени пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.4 да заплати на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата на адвокат Р. С. Р., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № **, ет.*, офис 1 адвокатско възнаграждение в размер на допълнително още сумата от 1 229,77 лв. (хиляда двеста двадесет и девет и 0,77 лв.), представляваща адвокатско възнаграждение за осъществяваната от него безплатна правна помощ на ищеца пред първоинстанционния съд, която сума представлява и разликата над присъдената от първоинстанционния съд сума от 464,63 лв. до дължимата от 1694,40 лв., КАКТО и адвокатско възнаграждение в размер на 1 011,15 лв. (хиляда и единадесет и 0,15 лв.) за осъществено процесуално представителство пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.4 да заплати на основание чл.78, ал.6 от ГПК в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски градски съд допълнително още сумата сумата от 660 лв. (шестстотин и шестдесет лв.), представляваща разликата над присъдената сума от 1010 лв. до дължимата сума от 1670 лв., държавна такса върху размера на уважения иск, КАКТО и в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд – София сумата от 244,37 лв. (двеста четиридесет и четири и 0,37 лв.) държавна такса за въззивно обжалване върху уважения размер от въззивната жалба.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____